

solidaritat
catalana per la independència

solidaritat.cat

Treballant per la DUI des de 2010

Ara és l'hora de la #DUI

ÍNDEX

- 1. Introducció (pàgina 3)**
- 2. Condicions de legitimitat democràtica (pàgina 5)**
- 3. Com i quan fer la DUI (pàgina 7)**
- 4. Factors de poder (pàgina 9)**
 - 4.1. *Factors de poder que assegurin la supremacia interna de l'aparell de govern català*
 - 4.1.1. *Estructures financeres*
 - 4.1.2. *Estructures que assegurin l'obediència al nou Dret català*
 - 4.1.3. *Estructures diplomàtiques i d'estratègia de política internacional*
 - 4.1.3.1 *Nacions Unides*
 - 4.1.3.2. *Unió Europea*
 - 4.1.3.2.1 *Euro*
 - 4.1.3.2.2 *Mercat únic: la lliure circulació de mercaderies, capitals, serveis i persones*
 - 4.1.3.2.3 *Institucions europees: la presència al consell, la comissió, el parlament, el TSJ, etc.*
 - 4.1.3.2.4 *Conclusions*
 - 4.1.3.3. *Condicions de l'acció diplomàtica*
 - 4.1.4 *Estructures de telecomunicacions, energia i transport*
- 5. La regeneració democràtica (pàgina 21)**
 - 5.1 *Fonaments per a la regeneració democràtica, la transparència, la participació i l'austeritat*
 - 5.1.1 *Eines per al desenvolupament de la regeneració democràtica*
 - 5.1.2 *Eines per al desenvolupament de la transparència i l'austeritat*
 - 5.1.3 *Eines per al desenvolupament de la participació ciutadana*
- 6. La defensa dels interessos populars (pàgina 25)**
- 7. La reunificació dels Països Catalans (pàgina 26)**

1) Introducció

Solidaritat Catalana per la Independència (SI) defensa que la Nació catalana, que comprèn el Principat de Catalunya, la Catalunya del Nord, les Valls d'Andorra, la Franja de Ponent, el País Valencià, les Illes Balears i Pitiüses i la ciutat de l'Alguer, és una unitat històrica de llarga durada que ha tingut institucions estatals pròpies i que ha propugnat els valors de la democràcia, la llibertat i la solidaritat. El sotmetiment de la major part del territori a l'ocupació de l'Estat espanyol implica una manca de poder, una dependència política, una espoliació econòmica, i una opressió lingüística i cultural, insuportables, que causen indefectiblement l'empobriment del nostre poble i la destrucció de la nostra realitat nacional. Per aquesta raó, la independència del Principat de Catalunya i, amb ella, del conjunt dels Països Catalans, és el requisit per refer i millorar les condicions de vida i de treball del poble i per a salvaguardar la llengua, cultura i Nació catalanes. Per això va néixer i per això lluita Solidaritat Catalana per la Independència.

Solidaritat Catalana per la Independència vol reiterar, així mateix, el seu compromís insubornable amb els drets nacionals i els interessos socials del poble català. A tal fi, els homes i dones de Solidaritat Catalana per la Independència estem disposats a continuar treballant i lluitant colze amb colze amb el nostre poble i les forces independentistes i socials, tant parlamentàries com extraparlamentàries, en tot allò que vagi en el camí cap a la independència i la reunificació dels Països Catalans i que incrementi el nombre de compatriotes disposats a aconseguir-ho.

En aquest sentit, constatem dos fets:

- 1) Cada nova demostració (consulta sobre la independència 2009-2011, manifestació del 10 de juliol de 2010; Diada del 2012; Via Catalana del 2013; V del 2014; Procés participatiu 9N) incrementa el nombre d'implicats;
- 2) No s'hi perd l'objectiu d'independència, ja no són possibles les desviacions.

Les dones i els homes de Solidaritat Catalana per la Independència entenem que el darrer cicle polític ha evidenciat que el procés de secessió de Catalunya d'Espanya no es pot produir de

forma bilateral, pactada i dins del règim de la Constitució espanyola de 1978, sinó que la constitució de la República de Catalunya sols pot tenir el seu origen en un gest unilateral i de ruptura amb el sistema constitucional espanyol. I alhora, ha d'aprofitar per bastir una societat més lliure i més justa. Per això ens proposem determinar les condicions de legitimitat i els factors de poder necessaris per assolir un nou Estat independent, proposar un guió polític per al com i el quan de la Declaració Unilateral d'Independència, reivindicar mesures per a la regeneració democràtica i per al protagonisme permanent de la ciutadania, defensar els interessos del poble català, i assentar les bases per a la reunificació política de la Nació catalana completa.

En aquesta tessitura, ens proposem determinar les condicions de legitimitat i els factors de poder necessaris per assolir l'objectiu de la creació d'una nova entitat sobirana, condicions de legitimitat i creació de factors reals de poder per assolir l'estatalitat independent, que han de formar part dels compromisos entre els actors polítics i de la seva acció, així com un guió polític per com i quan fer la Declaració Unilateral d'Independència i mesures de regeneració democràtica d'apoderament de la ciutadania.

2. Condicions de legitimitat democràtica

En el particular context de la posició de Catalunya a l'Europa democràtica les condicions de legitimitat democràtica de la secessió són un factor rellevant per promoure el reconeixement d'altres Estats però, com veurem, no és l'únic dels factors que cal tenir en compte en un procés de creació d'una entitat sobirana.

Davant la impossibilitat de celebrar un referèndum o consulta en el marc de la Constitució Espanyola de 1978, sigui per bloqueig de les majories polítiques a les Corts Generals espanyoles o sigui per una interpretació restrictiva del Tribunal Constitucional espanyol, l'única opció de legitimitat democràtica que prepari l'aparició de l'Estat català independent en un procés unilateral consisteix en la celebració d'unes eleccions al Parlament de Catalunya en les quals els partits favorables a la independència concorrin en els comicis amb la Declaració Unilateral d'Independència [d'ara endavant, DUI] com a punt principal del programa polític i que, en obtenir majoria procedeixin a proclamar i exercir la DUI en un termini breu després de la constitució del Parlament.

Cara a la legitimitat democràtica el punt rellevant és el del compromís de declarar la independència per part de qui ho expressi sense equívocs en el seu programa. L'important des de la perspectiva del missatge que es pretén projectar a la comunitat internacional consisteix en què les forces que defensen la independència hagin obtingut la majoria en unes eleccions en les quals s'hi han presentat amb el compromís de declarar la independència. Aquest fet s'ha de considerar un mandat democràtic de la ciutadania i per tant s'ha de procedir en conseqüència.

En aquest sentit, el compromís en aquestes eleccions ha de consistir clarament en una DUI que impliqui la ruptura amb l'ordre constitucional espanyol existent, la secessió de Catalunya de l'Estat espanyol i la immediata creació d'una nova entitat amb plena sobirania i independència (això és, d'un Estat independent amb plena capacitat jurídica internacional) que, d'ençà del

moment de la DUI, obtingui el reconeixement dels altres Estats per operar en la comunitat internacional com a subjecte de ple Dret.

En cap cas es pot pretendre assimilar la Declaració Unilateral d'Independència a qualsevol altre declaració relativa a la voluntat d'esperar un canvi de l'escenari polític espanyol o de transformar el marc polític constitucional. De la mateixa manera tampoc no seria procedent que el compromís electoral es limités a una declaració dirigida a negociar la independència amb l'Estat espanyol sense la prèvia declaració d'independència.

La legitimitat democràtica que concedeixen les eleccions en el context assenyalat només ve proporcionada si el compromís electoral que rebi el suport de la majoria ho és per declarar la independència en trencament de l'ordre constitucional espanyol sens perjudici que, des de la condició sobirana i des de la seva pròpia supremacia constitucional, la República de Catalunya negociï posteriorment amb el Regne d'Espanya alguns aspectes derivats de la secessió com, per exemple, el repartiment dels actius i dels passius.

3. Com i quan fer la DUI

Solidaritat Catalana per la Independència, sent fidel als seus principis fundacionals, treballarà per a la conformació d'una proposta política i d'una candidatura unitària de país que permeti la presentació i aprovació d'una DUI en els primers mesos de legislatura del proper Parlament de Catalunya. Així mateix, Solidaritat Catalana per la Independència farà tots els esforços que calguin per arribar a consensos i acords amb la resta de forces independentistes..

En aquest sentit, Solidaritat Catalana per la Independència es compromet amb un projecte de DUI honest i viable a curt termini i defugirà de donar suport a qualsevol intent de defensar una DUI com a simple esquer electoral, tal i com es va fer l'any 2012 amb el compromís electoral amb el Referèndum/Consulta pactat amb Espanya.

Entenem que per una DUI viable cal un projecte polític unitari i una candidatura de país que defensi la DUI. Considerem que aquest és el camí més viable a curt termini per a poder proclama i exercir la independència des del Parlament de Catalunya i el Govern català.

D'aquesta manera es permetrà efectivament visualitzar el suport electoral sense cap altra interpretació possible respecte el mandat democràtic expressat.

La DUI es podrà ratificar mitjançant un referèndum.

Tanmateix, és imprescindible que aquesta candidatura defensi una DUI honesta, que en cap cas pot esdevenir només un nou esquer electoral, i per això ha d'anar acompanyada com a mínim de les següents garanties:

- Que la DUI es farà efectiva en els primers mesos de la propera legislatura.
- Que no quedarà subordinada a la "governabilitat" de la Catalunya autonòmica. És a dir, que l'esmentada candidatura unitària conformarà un govern d'unitat nacional per a exercir la DUI, i, en cas de no obtenir encara prou suports, no formarà part ni serà còmplice d'un

govern de gestió de la Catalunya autònoma que dilati l'aprovació de la DUI. El compromís de la candidatura unitària de país serà llavors fer oposició a l'autonomisme i ampliar els suports socials fins a obtenir la majoria suficient per a aprovar la DUI.

Així mateix, en cas que el tacticisme i l'interès partidista impedis la conformació de la candidatura unitària de país, amb les garanties abans assenyalades, Solidaritat Catalana per la Independència treballarà per sumar totes les adhesions polítiques i socials possibles i per portar el projecte d'una DUI honesta i viable a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, perquè la ciutadania pugui expressar-hi el seu suport i per presentar-la en el proper Parlament de Catalunya com ja vam fer l'any 2011.

Una vegada dins el Parlament, si obtenim l'aval de les urnes, treballarem per a poder articular la unitat necessària per tal d'aprovar la DUI i constituir el govern d'unitat nacional.

La no candidatura unitària i la no presència d'un projecte clar, honest i de no renúncia a la DUI al proper Parlament de Catalunya implicaria la conformació d'un nou govern de gestió de l'autonomia en nom de la "governabilitat" i amb l'amenaça permanent que s'imposin els interessos electorals i partidistes que allunyin la possibilitat de la unitat necessària per proclamar i exercir la independència.

És per això que l'objectiu estratègic de Solidaritat Catalana per la Independència passa per evitar la conformació d'un govern de gestió de l'autonomia i per propiciar la creació d'un govern d'unitat nacional per aprovar de forma immediata la DUI, assumir el control del territori, les competències en mans de l'Estat espanyol i l'Agència Tributària Espanyola, i gestionar el reconeixement internacional del nou Estat independent català.

4. Factors de poder

El reconeixement del nou Estat català per part dels altres Estats, ni en Dret internacional públic ni en la realitat de la dinàmica política, no depèn només de condicions democràtiques com les que hem descrit, sinó també de la concurrència de diversos factors de poder.

Així doncs, en Dret internacional continua predominant el principi d'efectivitat pel qual l'existència d'un nou Estat depèn de la presència d'un aparell de govern que tingui un control efectiu sobre el territori i la població. En aquestes condicions, els altres Estats passen a verificar l'existència real del nou Estat independent a través del reconeixement, que és l'acte que dona plena entrada en el sistema de relacions exteriors.

En aquest sentit, cal tenir present que malgrat una secessió bilateral, negociada entre l'Estat matriu i les autoritats del territori que pretén escindir-se, i legitimada a través d'alguna forma de participació democràtica pot predisposar al reconeixement per part dels altres Estats, aquests no són elements que siguin condicions necessàries per a que els altres Estats independents existents acceptin el nou Estat independent.

Allò determinant és que els altres Estats reconeguin el control efectiu sobre un territori i sobre la població d'aquest territori per part d'un aparell de govern que es relaciona directament amb els governs dels altres Estats, com indica la Convenció de Montevideo de drets i deures dels Estats de 1933.

La democràcia és un aspecte legitimador del context europeu, però en la dinàmica de les relacions internacionals que aboquen (o no) al reconeixement d'un nou Estat el que compta és que els altres Estats apreciïn l'existència d'una estructura de poder amb capacitat de crear normes jurídiques que siguin reconegudes per la població d'un determinat territori.

En definitiva, el reconeixement d'Estats és una institució arrelada en les relacions de poder, com no pot ser d'altra manera si tenim en consideració que molts Estats, alguns amb molt de protagonisme en determinades organitzacions internacionals, no són democràtics.

En aquestes circumstàncies la prioritat política de les forces favorables a la independència que eventualment obtinguin una majoria en les properes eleccions és de promoure la dinàmica de relacions de poder necessàries per aconseguir el reconeixement dels altres Estats, sigui perquè aquests constaten la supremacia de l'aparell de govern català en l'àmbit intern, sigui perquè l'aparició d'un Estat independent català satisfà una sèrie d'interessos en la política exterior d'aquests Estats, que aconsellen l'entrada de la nova entitat sobirana com a subjecte de ple Dret en la comunitat internacional.

4.1. Factors de poder que assegurin la supremacia interna de l'aparell de govern català

4.1.1. Estructures financeres

Per al manteniment de l'aparell públic i per al seu eixamplament necessari en assumir la plenitud de competències pròpies d'un Estat independent (i la totalitat de les prestacions públics) és imprescindible comptar amb recursos financers. En un altre sentit, la plena capacitat de decisió en matèria de política econòmica també demana la creació d'una Banca pública i d'instruments de supervisió dels mercats per als quals calen recursos dels quals l'actual govern autonòmic no disposa.

Sota aquestes coordenades, i tenint present que la capacitat tributària actual de la Generalitat ni tan sols permet cobrir l'exercici de les competències autonòmiques sense incórrer en dèficit, cal assegurar la intervenció sobre els rendiments tributaris i sobre les cotitzacions socials generats a Catalunya que en aquests moments són recaptats i gestionats per l'administració de l'Estat espanyol mitjançant:

- 1) **SOBIRANIA FISCAL.** Fer una crida a l'exercici de la sobirania fiscal efectiva en una data coincident amb la liquidació d'impostos. Hauria de ser, doncs, un dia 20, prefixat amb anterioritat, en què la ciutadania, les administracions públiques i les empreses catalanes haurien de fer el pagament a la Agència Tributària Catalana, preferentment, coincidint amb les liquidacions trimestrals. Cal, però, entendre que la crida feta per les Institucions catalanes no comptaria amb un seguiment del 100% i caldrà combinar-ho amb la resta d'accions. Els pressupostos generals de l'Estat espanyol preveuen pel 2015 65.332M€ d'ingressos en concepte de IRPF i 32.529M€ en concepte d'IVA. El pes de l'economia catalana sobre el total del PIB se situa al voltant del 20%. Aconseguint un 50% d'efectivitat.
- 2) **SEGURETAT SOCIAL.** Aportació de les cotitzacions a la seguretat social dels treballadors públics de la Generalitat i les administracions locals de Catalunya al Sistema Català de Pensions.
- 3) **EMISSIÓ DE DEUTE SOBIRÀ CATALÀ.** Subscrit pels propis catalans, amb un termini de retorn de dos anys. Aquest model d'endeutament, sustentat pels propis nacionals, ens apropiaria als models de països com Itàlia o el Japó on el deute de l'Estat és, sobretot, en mans dels seus nacionals. Aquesta característica incrementa la Independència/Sobirania real de l'Estat. El total de dipòsits a l'Estat espanyol, en entitats financeres, (no tenint en compte aportacions a fons d'inversió, comptes corrents o actius líquids, etc...) a gener de 2014 ascendien a 740.000M€ i al voltant de 200.000M€ en entitats no financeres. Presumint que la societat catalana representa al voltant del 16% de la població de l'Estat espanyol i assolísim un èxit del 35%. Aquesta mobilització d'actius implicaria una reducció de la solvència bancària i una baixada dels ratis de solvència de les entitats espanyoles que, cal no oblidar, tenen la garantia de l'Estat del Fons de Garantia de Dipòsits. Generaria, per tant, un incentiu a la negociació del Regne d'Espanya.
- 4) **EMISSIÓ DE DEUTE SOBIRÀ CATALÀ.** Subscrit per entitats financeres estrangeres. Aquesta emissió d'endeutament és de més difícil quantificació per la necessitat d'establir negociacions amb els Mercats financers o Estats que negociïn finançament a canvi de negocis estratègics amb la futura República de Catalunya. Per tal que la dita emissió sigui

exitosa cal aportar en garantia actius de la Generalitat i concessions de serveis o infraestructures que passin a ser de titularitat de la nova República de Catalunya.

Cal, doncs, determinar un disseny d'aplicació de les estructures destinades a la recaptació dels rendiments tributaris i les cotitzacions socials generats a Catalunya que garanteixi el funcionament de l'Estat independent català, i la dotació de les prestacions públiques durant el període immediatament posterior a la Declaració Unilateral d'Independència i fins que no es concreti la situació definitiva del repartiment d'actius i passius entre el Regne d'Espanya i la República de Catalunya.

L'aplicació de les estructures destinades al cobriment de les necessitats financeres i en garantir el normal desenvolupament dels serveis públics a Catalunya també hauria d'implicar la presa de control dels actius de titularitat estatal a Catalunya, sens perjudici dels acords de repartiment que es puguin adoptar amb l'Estat espanyol amb posterioritat els quals ja han de pressuposar el reconeixement de la sobirania catalana per part del Regne d'Espanya.

4.1.2. Estructures que assegurin l'obediència al nou Dret català

Per al projecte de creació de l'Estat independent català és imprescindible assegurar la presència de les estructures coactives presents a qualsevol Estat que promoguin l'obediència al Dret de tota la població i que es trobin en condicions d'assegurar la independència de la nova entitat sobirana.

Un element de credibilitat de les forces polítiques que concorrin als comicis amb el compromís de declarar la independència consistirà en que també es comprometin al gestionar el reforçament i en el seu cas la creació d'aquests elements coactius (aparell judicial i administratiu i les forces de seguretat) que assegurin el control del territori i la seguretat de la població i el funcionament dels serveis públics essencials durant els moments immediatament posteriors a la

declaració d'independència. El manteniment de l'ordre públic és la funció substantiva de l'estat i les amenaces al mateix poden ser la causa més important de deslegitimació del procés.

Tenint en compte que d'acord amb el plantejament inicial i després de l'experiència del darrer cicle polític la secessió catalana sols podrà ser unilateral, les forces polítiques partidàries de la independència han d'oferir en primer lloc un programa detallat d'organització de serveis per desplegar aquella acció pública fins el moment exercida per l'administració de l'Estat espanyol: notòriament organització d'un servei d'administració de justícia i d'un servei de seguretat.

En aquest sentit caldrà perfilar les relacions dels nous cossos amb les estructures administratives existents i reservar la dotació financera necessària per assumir les tasques dirigides a la creació i consolidació de l'Estat.

4.1.3. Estructures diplomàtiques i d'estratègia de política internacional

En el context de la declaració d'independència l'objectiu prioritari de l'acció exterior catalana ha de ser el d'obtenir el reconeixement dels altres Estats i, en cas que s'estimi convenient per la ciutadania i per les institucions de la República de Catalunya, el de l'ingrés en determinades organitzacions internacionals d'àmbit europeu i mundial.

Sobre aquest darrer punt, cal dir que sobirania, entre d'altres coses, implica la lliure capacitat de decisió de l'Estat independent pel que fa a l'establiment de relacions amb d'altres subjectes de Dret internacional i la seva eventual integració (o no) en les diverses organitzacions de marc regional o mundial, en aplicació de la Convenció de Viena de 1978 sobre successió d'Estats en relació als tractats internacionals.

4.1.3.1Nacions Unides

Pel que fa a la qüestió concreta del reconeixement en relació a la concurrència de la dinàmica de poder que opera en les relacions internacionals cal esmentar el particular cas d'accés una organització internacional: Nacions Unides. Així, tot i que ingressar a Nacions Unides no és un requisit per tenir la consideració d'Estat independent si observem l'evolució de les independències esdevingudes en el curs de les darreres dècades veurem que aquest pas consagra l'aparició del nou Estat.

Per a ser admès membre de les Nacions Unides la candidatura ha d'estar aprovada per la majoria dels Estats de l'Assemblea General (molts dels quals, tal com ja hem posat de manifest anteriorment, no són democràcies) prèvia proposta del Consell de Seguretat. La decisió d'aquest òrgan és clau per sotmetre la votació a l'Assemblea i, en general, esdevé el filtre principal per aturar candidatures que es troben mancades de suport polític, una mancança que es tradueix amb la interposició d'un vet per part d'alguns dels cinc Estats membres permanents en el Consell de Seguretat: Estats Units, el Regne Unit, França, la República Popular Xinesa i la Federació Russa.

En essència, qualsevol candidat a esdevenir un nou membre de Nacions Unides li cal el vot favorable, o almenys l'abstenció, de totes cinc potències, entre les quals hi trobem, certament, tres democràcies (els EUA, Regne Unit i França) de partit únic (la República Popular Xinesa) i una democràcia de molt baixa qualitat que frega l'autoritarisme (la Federació Russa).

Normalment, si la secessió s'ha produït de forma bilateral i negociada amb l'Estat matriu, i l'emergència del nou Estat no afecta a cap interès polític cabdal dels cinc membres amb dret de vet del Consell de Seguretat la candidatura es tramita sense obstacles. Però, com cal tenir present que succeirà en el cas català, si la candidatura deriva d'una secessió unilateral cal saber conjugar els interessos diplomàtics dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat per evitar el vet.

En aquestes circumstàncies resulta cabdal desenvolupar una estratègia diplomàtica (i per tant que els actors polítics catalans s'hi comprometin a desplegar-la) que trobi el suport polític dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat i, tenint present que tant la Federació Russa com la República Popular Xinesa mostren poques predisposicions a reconèixer noves realitats estatals derivades de la unilateralitat a causa dels problemes territorials que tenen dins les seves fronteres, caldria trobar un esquer diplomàtic per convèncer-los en termes d'influència política, social i econòmica a la Mediterrània occidental ja que tampoc l'argument de la majoria democràtica que pugui recolzar la independència catalana és de suficient pes per a governs no democràtics (Xina) o amb credencials democràtiques molt dubtoses (Rússia).

4.1.3.2. Unió Europea

Cap norma dels tractats de la Unió Europea no estableix expressament què passa quan una part d'un Estat membre es constitueix en Estat independent. Per tant, s'ha d'analitzar cada aspecte regulat en els tractats.

El primer que cal comentar és que la interposició del vet per part del govern espanyol a l'accés a la Unió Europea significaria almenys el reconeixement de la secessió catalana. Mentre no hi hagi aquest reconeixement Catalunya es consideraria encara integrant de l'Estat espanyol i per tant amb el dret de la Unió aplicable a tots els efectes. La derogació del dret de la Unió en territori català i respecte la ciutadania del nou Estat només es produiria si, a més del referit reconeixement (i per tant, amb el dret de la UE aplicable durant les diverses fases de la secessió en l'escenari unilateral) es modifiquen els Tractats Constitutius. Aquest fet es produiria sempre i quan els catalans deixessin de tenir la nacionalitat espanyola. L'Estat independent català hauria de regular la nacionalitat de la seva ciutadania. Així mateix, ens trobaríem amb tres casos diferents:

- 1) Catalans residents a Catalunya que tenen la nacionalitat catalana únicament després de la proclamació d'independència.

2) Catalans que tenen les dues nacionalitats fruit del joc de normes exposades al Codi Civil Espanyol i el Codi Civil Català (tan bon punt reguli aquesta matèria).

3) Catalans amb la doble nacionalitat en conseqüència d'un tractat internacional celebrat amb Espanya, cosa que obligaria a l'Estat espanyol haver de modificar el seu Codi Civil.

Dit això, és clar que aquells que tinguin dues nacionalitats o en l'hipotètic cas de poder tenir una doble nacionalitat gaudirien dels drets inherents de les persones dels Estats membres de la UE, mentre que Espanya formi part d'aquesta, com ara la lliure circulació de persones. En canvi, els catalans que només ostentessin la nacionalitat catalana perdrien aquest drets mentre no fossin de la UE o no estiguessin associats a l'Espai Shengen.

4.1.3.2.1 Euro

Cada Estat pren com a pròpia la moneda que vol. Hi ha Estats de fora de la UE que tenen l'euro (Montenegro, Kossove, Andorra, etc.), com hi ha Estats de fora dels Estats Units que tenen el dòlar (l'Uruguai, Panamà, l'Equador, etc). Ningú no pot expulsar la Catalunya independent de l'euro; únicament no admetre-la al consell de direcció del Banc Central Europeu, on per cert Espanya no hi és.

4.1.3.2.2 Mercat únic: la lliure circulació de mercaderies, capitals, serveis i persones

Ara totes les empreses i ciutadans dels Estats membres de la UE tenen aquests drets a Catalunya, que és part d'un Estat membre. Certament, aquests drets els poden perdre, però tan sols si els vint-i-vuit Estats membres prenen aquesta decisió per unanimitat. Si és el cas, les empreses alemanyes ja no podran exportar a Catalunya ni establir-s'hi lliurement, ni exportar a la resta de la UE allò que fabriquen a Catalunya; els treballadors romanesos necessitaran permís de residència i de feina; les financeres britàniques no podran moure-hi capitals lliurement; ni els

professionals italians prestar-hi serveis sense traves.

Presa la decisió, per unanimitat dels Estats membres, d'expulsar la Catalunya independent del mercat únic, l'Estat independent català pot establir els requisits, impostos i aranzels que li plaguin, com ara gravar amb més impostos el BBVA que el Banc Sabadell, determinar que tota empresa a Catalunya ha de tenir un mínim del 51% de capital català, que per a vendre a Catalunya l'aranzel d'importació dels productes francesos és del 500% i els dels EUA o Rússia del 0%, expropiar sense indemnització com fan l'Argentina o Bolívia, etc. Si ens expulsen, mans lliures.

Hi ha alternatives a la UE, sense perdre l'essència d'aquesta, com és l'EFTA (European Free Trade Association), que és una organització intergovernamental per tal de promocionar el lliure comerç i la integració econòmica amb la finalitat de beneficiar els membres que la componen. Actualment en formen part països com Noruega, Liechtenstein, Suïssa i Islàndia. Els països que conformen l'EFTA tenen la possibilitat d'establir tractats bilaterals o multilaterals amb Estats membres de la UE, actualment 28 països, amb la qual cosa poden beneficiar-se dels mateixos privilegis dels que gaudeixen aquests Estats.

D'altra banda, la lliure circulació de persones, béns, capitals, serveis i mercaderies, mitjançant la supressió de fronteres, es coneix com l'Espai Shengen i és un dels grans avantatges que ha aconseguit la UE. A part ha aconseguit el reforçament de fronteres exteriors, així com la col·laboració transfronterera policial i judicial. A aquest espai també hi estan associats països no membres de la UE, per aquesta raó també hi podria ser l'Estat independent català sense la necessitat de ser-ne Estat membre.

Per tot això, no ens cal capficar-nos en formar part de la UE per poder gaudir dels privilegis més tangibles, com són els plantejats, que es poden obtenir essent membre de l'EFTA i de l'Espai Shengen. Aquest plantejament eliminaria el possible vet per part d'altres Estats.

4.1.3.2.3 Institucions europees: la presència al consell, la comissió, el Parlament, el TSJ, etc.

Per a integrar-hi la República de Catalunya cal una decisió dels vint-i-vuit Estats membres per unanimitat.

4.1.3.2.4 Conclusions

L'endemà de la independència de Catalunya, tot continua igual quant a la moneda, i quant al mercat únic mentre no ens expulsin per decisió unànime dels vint-i-vuit Estats membres; però els nostres president, ministres, directors generals, etc. no aniran a les reunions de la UE mentre no ho acordin per unanimitat els vint-i-vuit Estats membres.

Els interessa a tots i cadascun dels vint-i-vuit Estats membres d'arriscar les inversions i exportacions a Catalunya? Li interessa a França, amb més de 1.400 empreses a Catalunya? A Alemanya, amb més de 1.000? A Itàlia, amb més de 700? Al Regne Unit i els Països Baixos, amb més 500 empreses cadascuna? Només el 2012 van invertir 2.614 milions d'euros a Catalunya: els interessa que puguem blocar-los els capitals i beneficis? Volen un tracte privilegiat per a les 800 empreses americanes i 300 japoneses que hi ha a casa nostra, i discriminatori contra les empreses dels Estats que no reconeixin la Catalunya independent?

Realment els interessa a tots els vint-i-vuit membres de la UE que un Estat independent, amb 7,5 milions d'habitants i un PIB de 200.000 milions d'euros, sigui fora del mercat únic, amb plena llibertat fiscal, comercial, política i militar? Volen que siguem un 'free rider'? Volen un Estat espanyol membre amb un deute del 100% del PIB i un Estat independent català no membre amb un deute del 25% del PIB?

No sembla que els altres vint-i-set hagin fet un pacte de suïcidi amb Espanya. Els Estats no tenen amics permanents ni enemics perpetus: tenen interessos --aquests sí: permanents i

perpetus--. No cal parlar de drets, democràcia i valors europeus. Parlem dels seus interessos, que és l'única cosa que els importa, i és l'única que ens hauria d'importar als catalans.

Per altra banda, la decisió de si interessa als catalans continuar o no a la Unió Europea l'haurém de prendre un cop siguem un Estat independent.

L'Estat independent català serà un Estat amb interessos, comerç i empreses comunes amb altres Estats d'Europa i del món. S'han d'establir les relacions diplomàtiques i comercials de caràcter bilateral o amb la incorporació a organitzacions supra-estats.

4.1.3.3. Condicions de l'acció diplomàtica

En essència, del panorama descrit es desprèn que l'acció política dels actors catalans que concorrin en unes eleccions amb el compromís de promoure la declaració unilateral d'independència han d'assumir, igualment, el compromís de desplegar una acció diplomàtica articulada al voltant de la lògica de dinàmiques de poder (i no tan sols a la mera invocació de factors de legitimitat democràtica) per assolir el reconeixement dels altres Estats i, eventualment, per promoure la integració del nou Estat independent català a les diferents organitzacions internacionals on ens interressi ser-hi.

4.1.4 Estructures de telecomunicacions, energia i transport

A partir de la DUI, el Govern d'unitat nacional ha de garantir el subministrament de gas, aigua i electricitat a totes les llars, empreses i dependències del territori. No és descartable que l'Estat espanyol intenti sabotejar l'acció de construcció de país del govern català atemptant contra les infraestructures, malmetent així la confiança dels ciutadans en el procés cap a la independència. Es tindrà especial sensibilitat i atenció amb les persones que poden tenir dificultats per assumir les despeses de les factures del subministrament. S'ha d'executar la llei catalana, recentment impugnada pel tribunal constitucional espanyol, anomenada pacte per la pobresa

energètica. Es garantirà que tots els habitants de l'Estat independent català disposaran del subministrament energètic i de consum.

De la mateixa manera, es garantirà la producció, emissió i recepció dels mitjans de telecomunicació (televisió, ràdio, telefonia i internet) públics i privats que operen al territori català. S'assegurarà la xarxa de repetidors i freqüències per mantenir els sistemes de comunicació essencials de la població. Les telecomunicacions i el transport són també serveis essencials de la població: les forces de seguretat, bombers i l'assistència sanitària són exemples evidents. La intercomunicació entre ells i amb la població ha d'estar garantida durant tot el procés negociació amb l'Estat espanyol. La informació a la població esdevé, en aquests moments, una importància cabdal.

L'Estat independent català ha d'assegurar la mobilitat de persones i mercaderies entre les poblacions del territori i la interconnexió amb altres Estats. S'han de mantenir operatius en tot moment els ports, aeroports, carreteres i línies de ferrocarril del territori.

5. La regeneració democràtica

La ciutadania no s'ha allunyat de la política, senzillament la ciutadania pateix desafecció per a la política tradicional. S'ha demostrat en les darreres mobilitzacions al país que quan hi ha un projecte realment il·lusionant, atractiu i participatiu, les persones s'impliquen.

Així mateix, des de Solidaritat Catalana per la Independència proposem mesures sobre la participació ciutadana, la transparència i l'austeritat i la regeneració política perquè la ciutadania s'apodori de la política, és a dir, que la política estigui al servei del poble, pel poble i per al poble, que és condició indispensable per estar en condicions d'assolir un Estat independent català al servei del poble de Catalunya.

5.1 Fonaments per a la regeneració democràtica, la transparència, la participació i l'austeritat

Les organitzacions polítiques han de ser horitzontals en comptes de piramidals i les direccions d'aquestes han de ser col·legiades. Cal que facin primàries, llistes obertes i els càrrecs es limitin entre una o dues legislatures: aquests pilars són elementals per erigir una nova organització política del segle XXI. Així se'n reforça la qualitat democràtica, es crea una nova cultura organitzativa, flexible, transparent, canviant i cooperativa i es poden obrir autèntics debats al conjunt de la ciutadania.

La *partitocràcia* entesa com a organitzacions de professionals de la política, que fan del tacticisme la seva guia d'actuació, no tenen cabuda en el rescat de la democràcia. La regeneració democràtica comporta que la ciutadania s'organitza perquè es compromet amb uns ideals, és a dir, que una organització de ciutadans compromesos s'obren a la ciutadania perquè aquesta retorni a la política la noblesa de la seva funció. D'aquesta manera, reafirmem el compromís de la política amb la societat a la qual serveix.

5.1.1 Eines per al desenvolupament de la regeneració democràtica

Considerem que cal la regeneració democràtica de les institucions autonòmiques i municipals a fi que la ciutadania s'apoderi de la política de manera immediata i construeixi els fonaments de la República de Catalunya.

- 1) S'ha de concretar el sistema d'eleccions amb llistes obertes. La votació única als partits polítics i la confecció de les llistes en funció de les afinitats a les cúpules dels partits crea desafecció i llunyania de la ciutadania amb la política. La possibilitat de crear un sistema mixt, obert i territorial per a la representació i l'elecció dels càrrecs públics, aconseguiria l'interès del ciutadà i la seva participació.
- 2) Limitació del temps de mandat públic. Els càrrecs de la presidència de la Generalitat i les alcaldies de les grans ciutats han de tenir el mandat limitat a dues legislatures. Cal renovar les accions polítiques.
- 3) Limitar els càrrecs de confiança de les administracions públiques.
- 4) Fixar el salari dels càrrecs públics atenent al sentit d'homogeneïtat, d'equitat i responsabilitat en l'acció directiva.
- 5) Elaborar una llei per impedir l'anomenat "portes giratòries", on es determini un temps de cadència entre l'exercici de càrrec públic i l'ocupació de càrrecs en empreses vinculades amb l'administració.
- 6) Tota imputació judicial per corrupció implicarà el cessament temporal de les funcions directament o indirectament associades.

5.1.2 Eines per al desenvolupament de la transparència i l'austeritat

El descrèdit i la sospita de corrupció dels polítics està instal·lada entre els ciutadans. És del tot necessari que la Catalunya independent incorpori mecanismes de control per assegurar l'honestedat de l'acció política en general i dels polítics en particular. Entre d'altres es poden citar:

- 1) Tots els contractes efectuats per les administracions públiques amb empreses externes han d'acomplir amb rigor les normatives establertes i han d'estar a disposició de la ciutadania, de manera fàcil, per a la seva comprovació i seguiment.
- 2) Elaboració de la llei de finançament dels partits polítics. Es determinaran les aportacions de l'administració, les donacions econòmiques, préstecs i condonacions rebudes durant la campanya electoral i en l'exercici del mandat i, alhora, els seus respectius donants, prestamistes i condonants.
- 3) Fixar el salari dels càrrecs públics atenent al sentit d'homogeneïtat, d'equitat i responsabilitat en l'acció directiva. Supressió de les dietes i indemnitzacions per l'assistència a actes d'organismes públics i/o privats.
- 4) Elaborar una llei per impedir l'anomenat "porta giratòria", on es determini un temps de cadència entre l'exercici de càrrec públic i l'ocupació de càrrecs en empreses vinculades amb l'administració.
- 5) Declaració dels béns i patrimoni en el moment d'accedir i cessar d'un càrrec públic. Aquestes declaracions també les hauran de fer els seus familiars i persones vinculades dins el quart grau de consanguinitat i segon d'afinitat.

5.1.3 Eines per al desenvolupament de la participació ciutadana

La política s'ha d'apropar a la ciutadania per a què la ciutadania s'apropi als assumptes de la "cosa" pública. Una societat s'ha de considerar madura en termes democràtics quan els ciutadans participen de les accions i les decisions que els afecten directament. Algunes propostes:

- 1) Cal disminuir la burocràcia i els tràmits administratius al màxim nivell d'efectivitat (senzillesa, claredat i utilitat), garantint l'equitat i la igualtat de possibilitats dels ciutadans.
- 2) Fomentar els òrgans i els sistemes de participació ciutadana com a instruments de decisió i no només consultius
- 3) Els canvis en profunditat que es proposen a nivell organitzatiu i de filosofia no es poden aplicar amb polítiques aïllades i erràtiques. Cal una planificació estratègica per a una

transició cap al model participatiu i democràtic que volem amb l'elaboració de plans directors de participació ciutadana adaptats a cada àmbit territorial.

5) Enfortiment i dinamització del teixit associatiu català i establir els mecanismes de coordinació supra-territorial.

6) Promoure la descentralització de l'administració pública. Aproximar i concentrar les oficines de gestió al territori per facilitar la tramitació i la gestió als ciutadans de les petites poblacions.

6. La defensa dels interessos populars

Solidaritat Catalana per la Independència defensa un programa que re-equilibri la correlació de forces entre les classes populars i les classes dominants a favor de les primeres, contrarestant la tendència de l'actual sistema de les darreres dècades a augmentar les diferències socials. Entenem per «classes populars» aquells sectors socials (treballadors assalariats, autònoms, petits empresaris...) que pateixen el domini econòmic i polític (especialment en l'àmbit legislatiu) imposat per les grans empreses. Aquesta defensa dels interessos populars implica treballar per:

- 1) Un model productiu sostenible, que garanteixi la conservació del medi-ambient i l'equilibri territorial, de manera que no s'hipotequi ni es malmeti la vida de les generacions futures.
- 2) Una justícia fiscal sota el principi de proporcionalitat (a majors ingressos, major contribució), que controli i penalitzi l'evasió fiscal i l'economia submergida.
- 3) Una economia social que asseguri un salari i unes pensions mínimes dignes, una ocupació plena (si cal, amb repartiment del treball) i una sanitat i una educació públiques, generalitzades i de qualitat.
- 4) Un sistema financer públic, amb una banca central que eviti l'enginyeria i les bombolles financeres i que garanteixi la destinació del finançament a activitats no especulatives i a finalitats socials.
- 5) Una organització política basada en els principis de representativitat, amb possibilitat de revocació i limitació de mandats, i de participació popular continuada.
- 6) Una organització de l'administració de justícia lliure de dependències polítiques orgàniques i d'interessos corporatius, ben dotada, gratuïta i universal, àgil en la instrucció i resolució de sumaris i estricta en les penes contra els casos de corrupció i de violació de drets fonamentals.

7. La reunificació política dels Països Catalans

Amb la previsiblement propera independència de la «Catalunya estricta», com deia Joan Fuster, s'obre un nou camí per a l'assoliment de la independència de la nació catalana completa i unificada. Un camí amb incerteses i dificultats però, alhora, amb les noves potencialitats que significarà tenir un Estat defensor de la catalanitat en tota l'àrea territorial de la nació. Aquest compromís per a la nova República Catalana del Principat és l'exigència que planteja Solidaritat Catalana per la Independència.

La vindicació dels Països Catalans, amb major o menor èmfasi, ha estat una constant del catalanisme polític (i, no cal dir-ho, de l'independentisme), des dels darrers anys del franquisme ençà. I cal que continuï essent així, perquè ens correspon (com a poble amb història) i perquè ens convé (políticament i econòmic). Per això, Solidaritat Catalana per la Independència denuncia les actuacions polítiques que trenquen i traeixen la tradició susdita.

Solidaritat Catalana per la Independència entén que, avui, continuen essent necessàries les mencions al conjunt de la Nació, en cada fet polític mínimament transcendent, però també considera que ja no són suficients aquestes mencions genèriques als Països Catalans, amb una primera fase d'independència del Principat a la vista. Cal que el compromís amb el futur del conjunt de la nació es faci explícit i es concreti. Per això, Solidaritat Catalana per la Independència entén que, com a primera instància, en la redacció de la constitució de la República Catalana del Principat, cal que s'incloguin els punts reclamats per Compromís pels Països Catalans i formulats al Manifest de la Catalanitat, que diuen:

- 1) Qualsevol territori de l'àmbit lingüístic català, o que hi hagi estat vinculat històricament, podrà agregar-se a la República Catalana, en la forma administrativa i política que correspongui, si així ho decideix majoritàriament i democràtica la població de l'esmentat territori.

2) Tindran passaport català, amb els drets i deures corresponents, les persones nascudes o residents als Països Catalans no independitzats i les residents fora dels Països Catalans amb origen familiar als Països Catalans, sempre que ho sol·licitin i que acreditin el coneixement i l'ús de la llengua i la cultura catalanes.

En coherència amb això, a més, Solidaritat Catalana per la Independència exigirà que el futur Estat independent català destini els mitjans materials i humans que calgui per defensar i preservar la catalanitat en totes les terres de llengua i cultura catalanes, oposant-s'hi a tota mena d'agressions culturals i, particularment, a la substitució lingüística impulsada pels Estats espanyol, francès i italià.

Pallejà, Baix Llobregat (Països Catalans), 22 de novembre de 2014